

Bliss

A varázslatos pékség titkai

KATHRYN LITTLEWOOD

KATHRYN LITTLEWOOD

Bliss

A varázslatos pékség titkai

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

Tednek

Előszó

Egy csipetnyi varázslat

Rosemary Bliss a tizedik születésnapjának nyarán ébredt rá minden kétséget kizáróan, hogy szülei a Bliss pékségben varázslatos dolgokat sütnek. Megpillantotta ugyanis, hogy édesanyja épp egy villámot dagaszt a tésztába.

Abban a hónapban történt, hogy Calhounék legkisebb fia, a hatéves Kenny betévedt a vasútállomáson a kapcsolószobába, megfogott egy kapcsolót, és kis híján agyoncsapta az áram. Szerencsére nem így történt, de az áramütés erejétől Kennynek égnek állt a haja és kórházba került.

Amikor Rose édesanyja, Purdy meghallotta, hogy Kenny kómában van, bezárta a pékséget, mondván, hogy „Most nincs sütikre vesztegetni való idő”, majd munkához látott a konyhában. Egész éjjel dolgozott, se nem evett, se nem aludt. Rose testvéreire Albert, az édesapjuk vigyázott, amíg Rose az édesanyjának könyörgött, hogy hadd segítsen a konyhában.

De helyette folyton a városba szalajtották, hogy hozzon még lisztet, étcsokoládét vagy épp tahiti vaníliát.

Vasárnap este aztán akkora vihar tombolt Calamity Falls városkában, amekkora még soha. Dörgött, villámlott, és az eső úgy verte a tetőt, mintha kavicsok koppannának rajta marék-szám.

– Itt az idő – jelentette ki Purdy.

– Nem hagyhatjuk itthon egyedül a gyerekeket! – felelte Albert. – Ilyen viharban semmiképp sem.

Purdy fürgén bólintott.

– Akkor nincs más hátra, magunkkal kell vinnünk őket.

Megfordult, és felkiabált az emeletre:

– Kirándulunk, gyerekek!

Rose csuklott izgalmaiban, amikor az édesapja beültette őt, öccsét, kishúgát és bátyját a családi kisbuszba, és bepakolt melléjük egy hatalmas, régi, kék befőttesüveget is.

A tomboló szél majdnem felborította a buszt, de Albert összeszorította a fogát és csak nyomta a gázt, amíg fel nem értek a Kopasz-hegy kopár tetejére.

Megálltak.

– Biztos vagy te ebben? – kérdezte a feleségét.

Purdy meglazította a befőttesüveg tetejét.

– Kenny még nagyon kicsi. Meg kell próbálnom – mondta, azzal kilökte az ajtót és kifutott az esőbe.

Rose figyelte, ahogy édesanyja egyenest a vihar kellős közepébe tart, a tisztásra. Kinyitotta a befőttesüveget, és magasan a feje fölé tartotta.

Abban a minutumban lecsapott egy villám.

Hatalmas, vérfagyasztó dördülés kíséretében kettéhasadt az ég, és a villám egyenesen a befőttesüvegbe csapott. Az egész jelenetet különös fény vette körül, és Rose édesanyja hirtelen maga is úgy ragyogott, mintha fényből lett volna.

– Anya! – kiáltott Rose, és ki akart szállni, de Albert visszatartotta.

– Még nincs vége – mondta. Becsapódott még egy villám, majd még egy...

Rose már nem is tudta, hogy vajon a könnyeitől nem lát, vagy a hirtelen fényektől.

– Anya... – nyüszítette.

A minibusz ajtaja kinyílt, és Purdy becsusszant az ülésre. Csuromvizes volt, és olyan szagot árasztott, mint egy kigyuladt kenyérpirító, de úgy tűnt, a haja szála sem görbült meg. Rose belenézett a befőttesüvegbe, és kék fénypázmákat látott felvillanni benne.

– Nyomás haza! – szólt Purdy. – Megvan az utolsó hozzávaló is.

Amikor hazaértek, a gyerekeknek le kellett feküdniük, de Rose ébren maradt, és titokban figyelte, hogyan serénykedik édesanyja a konyhában. Purdy egy fém keverőtál fölött állt, ami-
ben egy adag simára kikevert tészta fehérlett. Óvatosan a tál fölé tartotta a befőttesüveget, és lecsavarta a tetejét. Apró, vil-
lódzó, kék fénycsóvák tekergőztek kígyóként a tésztába, fénylő
zöldes színt kölcsönözve neki. Purdy keverni kezdte a masszát
egy kanállal, és közben ezt suttogta: „*Electro correcto!*” Utána

tepsibe öntötte a tésztát, és betette a sütőbe. Becsukta a sütő ajtaját, majd anélkül, hogy hátrapillantott volna, odaszólt:

– Rosemary Bliss, neked ilyenkor már ágyban a helyed!

Rose nem aludt valami jól ezen az éjszakán. Villámokról álmodott és arról, hogy édesanyja narancssárgán világítva, mutatójával fenyegetőzve küldözgeti őt lefeküdni.

Reggel Purdy egy tálra tette a süteményt, egy habzsákból fehér cukormázát nyomott rá, majd így szólt:

– Albert, induljunk!

Aztán Rose-t is magához intette.

– Te is gyere!

Rose, Purdy és Albert hármasan mentek be Kennyhez a kórházba.

Rose nem látott a kisfiún semmi különösebben ijesztőt. Kissé talán túl csendes volt, tán kékebb is a kelleténél, viszont mindenféle komor kórházi masina vette körül, és a pulzusa csak halvány pittyegésnek hangzott az aprócska kórteremben.

Kenny édesanyja felnézett, meglátta Purdyt és sírva fakadt.

– Már túl késő süteménnyel kínálgatni, Purdy... – mondta, de Rose édesanyja azért egy morzsát Kenny szájába tett.

Hosszú, hosszú másodpercekig az égvilágon semmi nem történt.

Aztán Kenny végre-alahára nyelt egyet.

Purdy egy nagyobb falatot adott neki. Most már meg is rágta, és még nagyobbat nyelt. Purdy újabb falattal kínálta, és Kenny ezt már szépen ette, megrágta, lenyelte, majd, mielőtt még kinyitotta volna a szemét, megkérdezte:

– Nincs véletlenül egy kis tej is?

Ettől a pillanattól kezdve Rose tudta, hogy igaz, amit híresztelnek: szülei sütődéje, a „Bliss Család Varázslatos Péksége” valóban varázslattal fűszerezett pékárut kínál. És a szülei bizony konyhamágusok, még akkor is, ha csak egy kisvárosban élnek, mikrobusszal járnak, és néha ódivatú táskákat hordanak.

Rose eltűnődött: Vajon egyszer majd én is konyhamágus leszek?

Első fejezet

Calamity Falls

Eltelt két év. Rose ezalatt számtalan kisebb-nagyobb katasztrófát kísérhetett figyelemmel Calamity Falls városkában – amelynek neve, „Calamity” is annyit tett: kalamajka –, és látta, hogyan hoznak helyre mindent szép csendben a szülei.

Amikor Mr. Rook elkezdett a szomszédok pázsitján alvajárni, Purdy készített neki néhány „mély álom fahéjas-ropogós” süteményt. Ehhez lisztet, barna cukrot, tojást, szerecsendiót, valamint egy menyét ásítását keverte össze egy jókora edényben. A menyét ásítását Albertnek nem kis fáradságába került begyűjteni. Mr. Rook viszont soha többet nem járkált álmában.

Amikor a potrohos Mr. Wadsworth beszorult egy kútba, és a tűzoltók sem tudták kihúzni, Albert egy felhő farkát zárta befőttesüvegbe, Purdy pedig puha, fehér habcsókot készített belőle.

– Alig hiszem, hogy épp most kellene édességet ennem, Mrs. Bliss! – sópáncodott Mr. Wadsworth, amikor leeresztettek neki a kútba egy doboz fehér habcsókfelletet. – De hát *mennyyeiek!*

És befalt belőlük kéttucatnyit. Utána pedig kimászott a kútból. Sőt, szinte kilibbent!

Amikor pedig Mrs. Rizzle, az opera-énekesnő úgy berekedt, hogy képtelen lett volna részt venni az *Oklahoma!* című előadás főpróbáján a Calamity Falls Színházban, Purdy készített neki gyömbéres-nótás kekszet. Ehhez Rose hozott a piacról friss gyömbért, Albert pedig elment fülemüledalt gyűjteni. Méghozzá éjjel. Éspedig Németországban.

Albertnek általában kedvére volt, hogy merész kalandok árán gyűjtse be a varázslatos hozzávalókat a receptekhez. Kivéve persze a méhcsípést... Mindig többet hozott, mint amennyi épp akkor kellett, és a maradékot óvatosan befőttesüvegekbe tették, felcímkézték és elrejtették a Bliss Család Varázslatos Pékségének konyhájában, méghozzá olyan alaposan, hogy csakis az találhatta meg, aki pontosan tudja, hol és mit keressen.

Rose feladata általában a hétköznapi és kevésbé izgalmas hozzávalók beszerzése volt. Tojás, liszt, tej, dió... Izgalomban bizony csak akkor volt része, ha a hároméves kishúga bajt csinált.

Július 13-án Rose arra ébredt, hogy a családi konyha padlóján keverőtálak csörömpölnek. Méghozzá olyan zajosan, hogy

bárkinek égneek állt volna tőle minden hajszála. De Rose csak egy grimaszt vágott.

– Rose! – kiáltott Purdy. – Lejönnél a konyhába?

Rose kikászálódott az ágyból, és csak úgy pizsamában lekecmergett a falépcsőkön.

A Bliss család konyhája egyben a Bliss Család Varázslatos Pékségének konyhája is volt, mivel a pékség tulajdonképpen otthonuk napsütötte nagyszobájában működött, mely épp Calamity Falls egyik forgalmas utcájára nyílt. A legtöbb család nappalijában kanapé és tévé díszelgett, Blisséknél viszont egy jókora pult tele friss pékáruval, egy pénztárgép, valamint néhány asztalka és szék a vásárlóknak.

Purdy Bliss a konyha közepén álldogált, körülötte mindenfelé felborított keverőtálak, szétszórt liszthegek, kiömlött cukor és vagy tucatnyi, élénksárgán csillogó törött tojás. A finom lisztszemcsék még mindig füstként kavargtak a levegőben.

Rose kishúga, Leigh Bliss a padlón ült, polariod fényképezőgéppel a nyakában, tojásmaszattal az arcán. Vígán kacagott, és a romhalmazt fotózta.

– Parsley, azaz Petrezselyem Bliss! – kezdte Purdy, merthogy a Parsley azt jelenti, petrezselyem, a Leigh pedig a Parsley becézése volt. – Itt futkosol a konyhában?! Látod?! Kiborítottad a ma reggeli mákos muffinokhoz előkészített hozzávalókat! Pedig te *tudod*, hogy a vevők mennyire szeretik a mákos muffint! De ma reggel hiába jönnek, hogy vegyenek belőle.

Leigh egy szempillantásra elszégyellte magát, aztán szélesen elmosolyodott és kiszaladt a konyhából. Túl kicsi volt még ahhoz, hogy egy percnél tovább szomorkodjék bármin is.

Purdy széttárta a kezét, és felkacagott.

– Még szerencse, hogy ennyire aranyos!

Rose elszörnyedve nézte a felfordulást.

– Segítsek feltakarítani?

– Nem, majd apát megkérem, hogy csinálja meg. Viszont...

– kezdte Purdy, miközben Rose kezébe nyomott egy boríték hátuljára írt bevásárlólistát. – Bebiciklizhetnél a városba bevásárolni. Eléggé sürgős lenne. – Azzal újból végigmérte a felfordulást.

– Rendben, anya – felelte Rose. Már beletörődött, hogy folyton ő a családi beszerző.

– Jaj, majdnem elfelejtettem! – kiáltotta Purdy, azzal levette nyakából az ezürtláncot, és Rose kezébe adta. Rose mindig úgy gondolta, hogy egy medál függ rajta, de amikor jobban szemügyre vette, látta, hogy valójában egy habverő formájú, kicsike kulcs. – Menj, és másoldtasd le ezt a kulcsot! Szükségünk lesz rá. Nagyon-nagyon fontos, Rosemary!

Rose megsejmelte a kulcsot. Gyönyörű, mívés kis darab volt, úgy nézett ki, mint egy pók, akinek kicsit összegabalyodtak a lábai. Régebben is látta már az édesanyja nyakában, de úgy vélte, ez is csak egy a sok fura ékszer közül, amiket hord, mint például a lepkés brosz, aminek szárnya majd' fél láb, tehát úgy tizenöt centi hosszú volt, vagy épp a kalap formájú kalaptűje.

– Miután végeztél, vehetsz magadnak egy fánkot Stetsonék-nál. Bár sosem fogom megérteni, miért szereted őket. Nem valami ízletesek.

Rose valójában *utálta* Stetsonék fánkjait. Szárazak és morzsásak voltak, ráadásul gyógycukorkaízűk voltak. De hát mit

lehet várni egy fánktól, amit a Stetson Fánk és Autószerelő Műhelyben lehet kapni? Viszont, ha vett egyet, akkor a hetvenöt centet személyesen Devin Stetsonnak nyújthatta át...

Devin Stetson szintén tizenkét éves volt, de többnek nézett ki. Tenort énekelt a Calamity Falls kórusban, szőke haja a szemébe lógott, és értett az autószereléshez is.

Amikor az iskolában elmentek egymás mellett, Rose mindig a cipőjét bámulta. Tulajdonképpen mást még nem is mondott neki, mint annyit, hogy *Köszí a fánkot*, de gondolataiban már elsuhanak a folyóparton Devin kismotorján, piknikeztek és verset olvastak fel egymásnak a mezőn, arcukat csiklandozta a fű, és ősszel az utcai lámpa fényénél csokolóztak. Talán épp ma lesz a napja, hogy az álmok közül valamelyik meg is valósul. Vagy mégsem. Miért is tetszene meg Devin Stetsonnak pont egy pék lánya?

Rose elindult felöltözni.

– És még valami! – szólt utána Purdy. – Vidd magaddal az öcsédet is!

Rose tekintete átsiklott a konyhai felforduláson, ki a kisajtón át a kertbe, ahol öccse, Sage – aki a zsálya után kapta a nevét, ahogyan Rosemary meg a rozmaringról – ugrált lelkesen a hatalmas trambulinon, színpadiasan kiáltozva, és még mindig pizsamában.

Rose nagyot sóhajtott. Épp elég nehéz a bevásárolt holmikat elhozni a biciklije kosarában, de hogy emellett még az öccsét is magával kell vinnie, az tízszer olyan nehézé teszi a dolgokat.

1. Borzini Magvas Boltja: fél kiló mák

Rose és Sage odatámasztották a biciklijüket Borzini Magvas Boltjának díszes bejáratához, és beléptek az ajtón. Borzini Magvas Boltját lehetetlen volt eltéveszteni, hiszen nem volt más olyan üzlet Calamity Fallsban, amelynek mogyoró alakja lett volna.

Sage azonnal megcélzott egy hordót, ami Mr. Borzini legfinomabb, Etiópiából behozott törökmogyorójával volt tele. Jó mélyen beledugta a két kezét a hordóba, majd marokszámra kezdte szórni a mogyorót a levegőbe. Rose elképedve bámulta, ahogy öccse megpróbálja ügyefogyott zsonglőr módjára elkapni a szájával a potyogó mogyorókat, mielőtt azok földet érnének.

Sage kilencéves volt, és máris látszott rajta, hogy színpadra termett humorista. Dús, göndör, szőkésvörös haj keretezte szeplős, pufók arcát. Vörös szemöldöke mindig kissé zavardott kifejezést kölcsönzött neki.

– Sage, ezt most miért csinálod? – kérdezte Rose.

– Mert Ty is meg tudja csinálni pattogatott kukoricával.

Ty a bátyjuk volt, a legidősebb a Bliss gyerekek közül, és igen jóképű is. Hullámos, vörös haja volt, és olyan szürke szeme, mint egy szibériai husky szánhúzó kutyának. Tizenöt éves volt, mindenféle sporthoz értett, és bár nem minden csapatban volt ő a legmagasabb, de a leghelyesebb igen. Pontosan az a típus volt, aki fel tud dobni a levegőbe egy maroknyi pattogatott kukoricát, és el is kapja mindet a szájával. Csak épp a pékségben nem volt hajlandó soha segíteni. De ez nem igazán

zavarta a szüleit. Ty a helyes arcával bezzeg sosem került bajba semmiért, ráadásul évről évre jóképűbb lett.

A raktárból előcammogott Mr. Borzini, aki maga is mogyoró formájú volt.

– Szervusz, Rosie! – mosolygott. Aztán meglátta a földön a szétszóródott törökmogyorót, és borúsan hozzátette: – Üdv, Sage...

– Fél kiló mákot szeretnénk – mosolygott vissza Rose.

– Prrrrrrrronto! – tette hozzá olaszosan Sage, jól megnyomva az „r”-t, és közben cuppanós puszit nyomott az ujjai hegyére. Mr. Borzini borús arckifejezése eltűnt, és már nevetett.

– Milyen mókás fickó az öcséd! – mondta Rose-nak, és átnyújtotta a mákot.

Rose tovább mosolygott, miközben arra gondolt, bárcsak őt is viccesnek tartaná végre valaki. Ő inkább csendes szarkazmussal szemlélte a világot, ami ugyebár nem ugyanaz. Rose nem volt káprázatos, mint Ty. Már kinőtt abból a korból, hogy imádnivaló legyen, mint Leigh. Viszont jól tudott sütni, ami leginkább azt jelentette, hogy aprólékos volt, és értett a számoláshoz is. De persze soha senki nem mondta, hogy: „Hű, a mindenségit! Hogy te milyen precíz vagy, Rose, és a számoláshoz is mennyire remekül értesz!”

Rose leginkább átlagosnak tartotta magát. Olyannak, akár a háttérben, csendben elsétáló mellékszereplő egy filmben. Hát igen...

Rose megköszönte a mákot Mr. Borzininek, a vászonzsákot betette a biciklije elejére szerelt fém kosárba, aztán kivonszolta öccsét a boltból, és továbbindultak.

– Nem értem, miért nekünk kell megint bevásárolni! – nyafogott Sage, miközben felbicikliztek egy dombra. – Leigh borított ki mindent, menjen ő vásárolni!

– Sage! Leigh hároméves!

– De azt sem értem, miért kell nekünk a nyavalyás pékségben besegítenünk. Ha a szüleinknek nem megy segítség nélkül, nem kellett volna pékséget nyitniuk.

– Tudod, hogy nekik a vérükben van a sütés – felelte nagyot sóhajtvá Rose. – És mi lenne nélkülük a várossal? Az emberek ki se bírnák a hétköznapiakat a mi süteményeink, muffinjaink, pitéink nélkül. A pékségünk nagyon fontos szolgáltatás.

Mert bár olykor húzta a száját, Rose titokban igenis szeretett segíteni a pékségben. Szerette, hogy látja az örömet édesanyja arcán, amikor a bevásárlásból visszatér, és mindent hoz, amire szükség van. Szerette, ahogy édesapja megöleli, amikor tökéletesen omlós süteménytészta készit, szerette, ahogy a vevők elégedetten bólintanak az első falat meleg, friss csokoládés croissant után. És szerette a hétköznapi és a kevésbé hétköznapi hozzávalókat a sütéshez, hiszen nemcsak örömet szereztek a vevőknek, hanem ennél gyakran sokkal többet is tettek.

– Kíváncsi lennék, mit ír Calamity Falls alkotmánya a gyermekmunkáról! Mert tuti, hogy illegális, hogy dolgoztatnak minket a szüleink!

Rose lassított, és befogta az orrát, ahogy Sage elbiciklizett mellette.

– Tuti, hogy illegális, milyen büdös vagy – közölte az öcsével.

Sage kikérte magának.

– Nem is vagyok bűdös! – Aztán a hóna alá szimatolt, és hozzátette: – Csak egy kicsit...

2. Virág néni virágüzlete: egy tucat pipacs

Amikor Rose és Sage belépett a virágboltba, Virág néni, a virágárus épp a sarokban szunyókált egy kényelmes karosszékben. A városbeliek sokat találgatták, pontosan hány éves lehet, mindenesetre abban mindenki egyetértett, hogy kilencvennél biztosan nem fiatalabb.

A boltja inkább nappali szobának tűnt, mint üzletnek: a redőnyön át a napfény egy kis kanapéra esett, és a poros kandalló előtt egy kövér cirmos cica pihent. Az ablak mellett vázákban mindenféle virág díszelgett, a mennyezetről pedig kosarak lógtak, bennük levelek, kanyargós indák és szirmok kavalkádja.

Rose odébb hajtott az arca elöl egy lecsüngő repkényágot, és megköszörülte a torkát.

Virág néni kinyitotta a szemét.

– Ki az?

– Rosemary Bliss – felelte Rose.

– Igen, igen... – morogta Virág néni, mintha egyenesen rosszallaná, hogy vevő érkezett. – Mi... mit... adhatok? – kérdezte. Feltápáskodott, és lassan az ablaknál álló vázák felé indult.

– Egy tucat pipacsot kérek szépen – szólta Rose.

Virág néni nyögve szedte össze a törekeny, piros virágokat. Amikor Sage-re esett a pillantása, felvidult.

– Te vagy az, Ty? Mintha összemélt volna...

Sage felnevetett, tetszett neki, hogy összetévesztik a bátyjával.

– Nem. Én *Sage* vagyok – mondta. – De mindenki szerint hasonlítunk.

Virág néni megint morgolódni kezdett.

– Hát, fog is nekem hiányozni Ty csinos pofija, ha majd egyetemre megy!

Mindenki folyton azon tűnődött, mit csinál majd Rose híresen jóképű bátyja, ha elég idős lesz ahhoz, hogy elköltözzön Calamity Fallsból. Mert az biztos volt, hogy ő nem fog egy ilyen kisvárosban maradni... mint ahogy az is biztosnak tűnt, hogy Rose viszont igen. Rose most azon morfondírozott, hogy vajon, ha itt marad, akkor olyan lesz-e majd ő is, mint Virág néni: egész nap szunyókálva üldögél, és várja, hogy történjen már valami izgalmas, de jól tudja, hogy nem fog.

Ha viszont elköltözne a városkából, az azt jelentené, hogy hátrahagyja a pékséget is. És akkor aztán sosem fogja megtudni, hol tartja édesanyja azt a sok varázslatos, kék befőttes-üveget. Sosem fogja megtudni, hogyan keverjen egy csipetnyi északi szelet a tortabevonóhoz, hogy kiolvassza egy szeretetre képtelen ember fagyos szívét. Sosem fogja megtudni, hogyan kell pontosan elkészíteni a békaszem, az olvadt láva és a sütőpor elegyét, ami – ahogyan azt az édesanyja egyszer mondta neki – képes azonnal összeforrasztani a törött csontokat.

– No és te, Rosemary? – kérdezte Virág néni, miközben barna papírba csomagolta a pipacsokat. – Van valami izgalmas újság? És mi a helyzet a legényekkel?

– Ugyan, nincs ilyesmire időm, állandóan Sage-re kell vigyáznom – mondta Rose, meglehetősen nyomatékkal.

Valóban, ideje sem lett volna randevúztatni; de ha lett volna, valószínűleg akkor sem teszi. A randevú Rose számára valami olyasmi volt, mint a sushi: különös és kissé taszító. Persze szeretett volna Devin Stetsonnal álldogálni Sparrow Hill tején, és lenézni Calamity Fallsra, miközben a szél a hajukat kócolja, mint az őszi leveleket... De hát az nem randevú!

Mégis Devin miatt készülődött különös gonddal aznap reggel. Lezuhanyozott, kifésülte a csomókat fekete hajából. Felvette kedvenc farmerját és egy kék inget, amin még (nagyon kevés) csipke is volt. Tudta magáról, hogy nem csúnya lány, de azt is, hogy nem lenyűgözően gyönyörű. Rose abban biztos volt, hogy ha van is benne valami nagyszerű, az belül rejtőzik, és kívülről nem látható.

Ezzel, úgy tűnt, édesanyja is egyetértett.

– Te nem vagy olyan, mint a többi kislány – mondta egyszerűen. – Neked a matek olyan jól megy!

Rose és Sage elindultak kifelé a virágboltból a pipacscsokorral a kezükben, és közben Rose azon morfondírozott, miért nem lehet ő egyszerre csinos is, és jó is matekból...

3. Nyárfa utcai szabadtéri piac:

1 kg savanykás alma

Rövid, de kissé fárasztó pedálozás után átkeltek a vasúti síneken, és megérkeztek a piacra, ahol kora reggel már olyan zsúfoltság volt a gyümölcsös és zöldséges standok között, akár a főúton a legnagyobb közlekedési dugó idején.

– Almát kérnénk szépen! – kiáltotta Rose, és integetett.

– Ide tessék, a harmadik standhoz! – kiáltotta egy zöldséges a pultja mögül. Olyan magas halomban állt nála a barack, hogy ki sem látszott mögüle.

Sage utat vágott magának, még hozzá úgy, hogy felkapott két tököt, és súlyozni kezdett velük.

– Ezt meg miért csinálod?

– Edzek. Hogy erős legyek, mint Ty – lihegett Sage kivörösödött arccal. – Ty és én profi sportolók leszünk. Én ugyan nem maradok itt életem végéig sütogetni!

Rose kikapta öccse kezéből a tököket, és visszatette őket a helyükre.

– De hát mi segítünk az embereknek! – suttogetta Sage felé.

– Mi amolyan konyhamágusok vagyunk.

– Ha mágusok vagyunk, miért nincs varázspálcánk, baglyunk és varázslós süvegünk? És hol rejtőzik a fő-fő ellenségünk, akit le kell győznünk? – vágott vissza Sage. – Mi igenis csak pékek vagyunk, nővérkém. És amíg te itt sütogetsz, Ty és én Franciaországba megyünk majd, sportcipőket reklámozni.

Sage felpattant a biciklijére és előretekert. Rose karja majd' leszakadt a sok almától.

4. Mr. Kline, a kulcsmásoló.

Tudod, mit kell tenned.

A külváros egyik rozoga kis viskójában volt Mr. Kline kulcsmásoló üzlete. Rose átadta neki a mives, habverő formájú kulcsot,

Mr. Kline pedig hosszan vizsgálgatta szódásüveg-szemüvege mögül.

A boltnak nem volt ablaka, és mindent vékonyan belepett a szürke por, mintha Mr. Kline épp most tért volna vissza egy hosszú vakációról. Rose a száján át vette a levegőt, aminek itt fémíze volt.

– Ez bele fog telni vagy fél órába – mondta Mr. Kline. – Ha gondoljátok, menjetek, és gyertek vissza, ha kész lesz.

Sage méltatlankodva felsóhajtott, de Rose örült. Mr. Kline boltja épp a Sparrow Hill alján volt, Stetsonék boltja pedig a domb tetején.

– Gyere, öcsi! – mondta. – Sétáljunk fel a dombra!

– Nem megyek! – felelte Sage. – A domb túl meredek, és meleg is van. Inkább megnézem, van-e valami újfajta gumicukor a Calamity Édességboltban.

– Gyere már! – korholta Rose, és kezét öccse vállára tette. – Tetszeni fog. A kerítés mellől lenézhetünk, és látni fogjuk a házunkat. És veszek neked egy fánkot.

– Na jó... – mondta Sage, miközben a mutatóujjával hadonászott. – De én választom ki a fánkot!

5. Stetsonék fánküzlete és autószerelő műhelye

Mire felértek a dombra, Rose már lihegett. Stetsonék műhelye csúnya betonépület volt, udvara tele autóalkatrészekkel.

Gumiabroncsokba töltött virágföldben árvácskák virultak, és az ajtó fölé akasztott sárvédőről cégér lógott: FÁNK KAPHATÓ.

Rose remegő kézzel simította ki a homlokából átizzadt, fekete fürtjeit. Ő ugyan nem fél a pókoktól, a kosztól, sőt, a forró kemencétől sem... de attól igen, ha be kell mennie oda, ahol egész biztosan összefut a fiúval, aki tetszik neki. Igen... ettől bizony tartott.

Épp, amikor összeszedte a bátorságát, hogy végigsétáljon a felhajtón és bemenjen a boltba, akkor húzott el Devin Stetson a robogóján. Szőke haja lobogott a szélben, ahogy a dombról lement. Ezek szerint édesapja aznapra szabadnapot adott neki.

Rose gyomra összeszorult. Ugyanolyan érzés volt, mint amikor túl magasra szállt a hintán, és érezte, hogy a gyomra akkorát rándul, mint egy partra vetett hal.

Nézte, hogy Devin elhúz, és egy pillanatra megesküdtött volna, hogy a fiú is megfordult, hogy visszanézzon rá.

Sage már fent is volt a kerítés második lécén, hogy a kilátásban gyönyörködjön.

– Odasüss, Rose!

Rose összeszedte magát és odament, hogy lássa, miről beszél Sage. Láta, hogy egy sor rendőrautó hajt végig a városkát kettészelő, kanyargós főúton. Calamity Falls úgy nézett ki a Sparrow Hill tetejéről, mint egy idilli festmény, és a rendőrkocsik kék-fehér késként vágtak bele.

– Hová mennek vajon? – kérdezte Sage szokatlanul halkán.

– Ajjaj... – mondta Rose hunyorítva, hogy jobban lásson. – Azt hiszem, bizony a pékséghez...

Második fejezet

Váratlan fordulat

— Talán Ty bajba került és letartóztatják! – mondta Rose. Mindketten letették a kapu előtt a bicikliket, és rohantak a Bliss pékség hátsó ajtaja felé. A ház előtt három rendőrautó alkotott kordont, a kocsibejárón pedig kövér pitbull terrierként terpeszkedett egy sötétített ablakú, fehér Hummer terepjáró.

A vezetőülés melletti ablak le volt húzva, és Rose meg Sage látta, hogy a sofőr makulátlan rendőregyenruhát és napszemüveget visel. Egy adóvevőbe beszélt.

– Még bent vannak – mondta éppen. – Ismerem őket; nem fognak üres kézzel kijönni.

Rose felállt egy betontéglára, hogy be tudjon kukucskálni a konyhaablakon, melynek zsalugáttere nyitva volt. A szülei a nagy, fából készült, kerekeken gurítható vágódeszka-asztal mellett álltak. A másik oldalon egy szigorú, sötétkék kosztümös nő állt. Purdy és Albert megszeppenten néztek egymásra, és

Purdy keze a vágódeszkán, a Bliss Családi Szakácskönyvön nyugodott. A könyv most csukva volt. Nyitva úgy nézett ki, mint egy szárnyait próbálgató, kövér, fehér madár. Csukva sebezhetőnek tűnt, mint egy kicsi, barna kenyérke.

Végünk van – gondolta Rose. – *A könyvért jöttek!*

Keddenként este Purdy és Albert mindig moziba ment, mert akkor lehetett egy jegy áráért kettőt venni. Ilyenkor Mrs. Carlson, a szomszéd hölgy vigyázott a gyerekekre. És Albert mindig ezzel búcsúzott:

– Senkit ne engedjete be! Mert lehet, hogy a kormány emberei, és a szakácskönyvünket akarják!

A gyerekek mindig nevettek rajta, de Rose tudta, hogy édesapja tulajdonképpen nem szánja egészen tréfának az intelmet. A könyvben látott néhány lapot, amelyeken középkori ábrázolások voltak viharról, tűzről, túskebokor ágaiból szőtt tekergő falról, vérző emberről... Ilyesfajta receptek jobb, ha nem kerülnek illetéktelen kezekbe.

Sage is felállt a betontéglára, de nem érte el az ablakot.

– Mi folyik odabent? – kérdezte.

– El fogják vinni a szakácskönyvet! – felelte Rose. Alig tudta kimondani a szavakat, akkora gombócot érzett a torkában. Csak nézte a konyhát, benne a sarokban a nagy, sötét, méhkashoz hasonló kovácsoltvas tűzhelyet, a szemközti fal mellett sorakozó cseresznyefa konyhaszekrényeket, a mennyezet közepén függő kampókat és tartókat, melyről mindenféle fém keverő, habverő és kanál lógott le, a hátsó sarokban csillogó hatalmas, ezüstszínű keverőt, aminek a tálja akkora volt, hogy Leigh bele tudott mászni (meg is tette néha), és a forgó

dagasztókart, ami akkora volt, akár egy csónak evezője. Ez mind a szülei keze munkája, még ha kissé kopottas is. Rose majdnem sírva fakadt.

Arra gondolt, hogy a szüleit egy koszos cellába csukhatják, a testvérei koldusbotra juthatnak, és a receptek gonosz pékek kezébe kerülnek, akik uralkodnak majd a világon, és álnok muffinokat meg pitéket használnak tömegpusztító fegyverként.

– Majd én megállítom őket! – dünnyögte Sage, és kifutott a hátsó ajtón, azt kiabálva: – A szüleim semmi rosszat nem tettek!

Albert és Purdy hátrafordult, és megpróbálták csendre inteni, de túl késő volt. A sötétkék kosztümös nő kinézett az ajtón, és intett, hogy Sage és Rose jöjjön be a konyhába.

– A nevem Janice „Kalapács” Hammer – mutatkozott be. – Én vagyok Humbleton polgármestere. – Azzal kimérten elmosolyodott, és Rose ráébredt, hogy bár a polgármesternő nem épp a legbarátságosabb ember, akivel valaha találkozott, de bizonyosan nem azért jött, hogy ellopja a könyvüket.

– Miért van itt a rendőrség? – kérdezte Rose.

– Azok a kocsik azért vannak rendőrségi színekre festve, hogy amikor megyek valahová, tekintélyesebbnek tűnjek. Bennük az egyenruhások a kollégáim, Humbleton város önkormányzati bizottságából. Egyikük virágkötő, a másik ügyvéd, a harmadik pedig vízszelőlő, de amikor nem kell a vécék duguláselhárításával foglalkoznia, besegít nekem.

– De hát nem törvénytelenes csak úgy beöltözni rendőrnek? – faggatózott Sage.

Hammer polgármesternő csúnyán nézett rá.

– Azért vagyok itt, hogy a szüleid segítségét kérjem. Szörnyű nyári influenzajárvány van Humbletonban, még sosem volt ilyen. Pestisként terjed. A kukák színültig vannak papír zsebkendőkkel. Az orvosok kifogytak a köhögéscsillapító szirupokból. A fül-orr-gégész doktor nem is bírta már tovább, és lelépett a floridai nyaralójába. Gyáva kukac.

Albert és Purdy idegesen nevetgélt.

– Már nem is tudtam, mit csináljak. Aztán eszembe jutott a szüleitek mandulás croissant-ja, amiről azt mondják, eltünteti a lázat és az orrfolyást. Eljöttem hát, hogy negyven tucatot kérjek belőle.

A polgármesternő odafordult Rose szüleihez.

– Tudom, hogy kissé sürgető a kérésem, de nincs más választásom.

Purdy a kezét tördelte.

– Igazán szívesen segítenénk... – dadogta – de ez a konyha nem elég ehhez, mi csak egy kicsi, családi pékség vagyunk, nem is tudnánk negyven tucat croissant-t sütni csak így azonnal...

– Hát akkor jöjjenek el Humbletonba! – vágta rá Hammer polgármesternő. – A városházának akkora a konyhája, hogy ott akár egy hadsereg is főzhetnek. Ott megsüthetik a croissanokat, és aztán sütőtökös sajttortát is.

– Sütőtökös sajttortát? – ráncolta a homlokát Albert.

Hammer polgármesternő benyúlt fekete aktatáskájába, és előhúzott egy megsárgult újságkivágást a *Napi Calamity* egyik régi példányából. A főcímben ez állt: „*A tízéves kislány csodával határos módon kigyógyult a sertésinfluenzából, miután evett a Bliss pékség sütőtökös sajttortájából*”.

Albert a kötényébe törölte a kezét.

– Hát, az aztán tényleg nagy szám lett volna. De csak mese habbal. A fiú egyszerűen betegnek tette magát, hogy ne kelljen iskolába mennie.

Rose szülei a gyerekeiken kívül soha senkinek nem árulták el, hogy amit sütnek, abban tényleg varázslat rejtőzik.

– Ha kiderül, akkor mindenki idesereglik majd, és a kis családi pékségünk nem lesz többé kis családi pékség. Hatalmas gyár lesz. És az bizony nagy kár lenne – mondogatta Purdy.

Ha bárki is észrevette néha, hogy valami különleges, varázslatos hatása van egy-egy sütinek, tortának vagy pitének, Albert és Purdy mindig azt mondta, hogy semmiség, csupán a jó recepten, a gondos munkán múlik minden.

Rose viszont még mindig emlékezett arra a bizonyos sajttortára. A lépcsőről figyelte, ahogy a szülei zárás után a különféle befőttessüvegek tartalmát összevegyítették, ahogy lilás köd szállt fel a keverőtálból és keringett Purdy feje felett, és ahogy a kikevert tészta sistergett, pattogott és rózsaszínű, zöld meg kanárisárga szikrákat szórt.

Ó, mit nem adna, ha ő is tudná így sütni! Tiszteletet parancsoló tudás, még ha titkos is.

A polgármesternő türelmetlenül toppantott.

– Nem érdekel, valóban gyógyhatású-e a sajttorta, vagy sem. A lényeg, hogy ízlik az embereknek, és egyszerűen jobban érdeklik tőle magukat. Márpedig pontosan erre van szükség.

Purdy olyan lágy, édes hangon válaszolt, mint egy csokoládétorta:

– Nos... mennyi időről lenne szó?

– Legfeljebb egy hétről – jelentette ki a polgármesternő.
Albert a fejét rázta.

– Sajnálom, Hammer polgármesternő. Huszonöt éve nyitva a pékségünk, még sosem tartottunk zárva egy napnál tovább. Nem tehetjük meg, hogy egy egész hétig távol legyünk.

Hammer polgármesternő intett a testőreinek, akik egy bőrbe kötött csekkfüzetet húztak elő. Megírt egy csekket, majd Albert és Purdy felé nyújtotta. Rose szülei olyan meglepetten néztek össze, mintha egy kalapból nyulat nyomtak volna a kezükbe; mégpedig egy igen drága gyémántnyulat.

– Mennyi nulla... – csodálkozott rá Albert a csekkre.

Purdy zavartan nézett a polgármesternőre.

– Rendben. Elvállaljuk – mondta. – De...

– Hát ez igazán csodás! – mondta Hammer polgármesternő, Purdy felé nyújtva a csekket.

Purdy széttépte a papírt.

– Nem fejeztem be a mondatot! Elvállaljuk... *de nem kérünk fizetséget.*

Rose elmosolyodott. Bizony, a szülei akár a világ leggazdagabb emberei is lehetnének, vállalatigazgatók, akik szürke öltönyben járnak, drága pezsgőt isznak, elegáns kocsival közlekednek, mint a polgármesternő... Csakhogy ők jobban szeretik a kis otthonukat, a parányi pékség konyhája fölött az egyszerű szobákat.

Hammer polgármesternő átnyúlt az asztal fölött, és magához ölelte Albertet és Purdyt.

– Amint készen állnak, indulhatunk – mondta. – Várom önöket a Hammer Hummer terepjárómban.

Rose a fiúk szobájának ajtaján dörömbölt. Az ajtón egy kézzel firkált táblán ez állt: LÁTOGATÁSI IDŐ: DÉLUTÁN 3 ÉS 4 KÖZÖTT.

– Ty! – kiabált be Rose. – Anya és apa elutazik! *Szíveskedj* előjönni!

Még csak délelőtt tizenegy óra volt, és Ty délutánig többnyire nem bújt elő a barlangjából. Rose benyitott. Ty egy függönyként felakasztott lepedővel választotta el a saját szobarészét Sage-étől, és persze a sajátja volt a függöny túlsó oldalán, de a lepedő sarka mögül kikandikált Rose bátyjának fehér zoknis lába.

Rose félrehúzta a függönyt, és megbökte a bátyja csupasz, széles hátát.

– Ty!!!

Ty nyöszörgött.

– Remélem, alapos okod van, hogy zavarasz. Mert épp kosárlabdameccsről álmodtam, amikor felébresztettél!

– Anya és apa egy hétre elutaznak. És *mi* leszünk a felelősek a pékségért!

Amint kimondta, Rose már el is képzelte, hogy a konyhában pörög-forog édesanyja kék-fehér kockás kötényében, lapozgatja a Bliss Családi Szakácskönyvet, lisztet szítál, csokoládét olvaszt, és hozzákeveri a tésztához egy bús leány könnyeit, egy jó ember utolsó leheletét, vagy épp egy csipetnyi krétaszerrű, fehér hamut egy nyári tábortűzből... és még ki tudja, mit. Utána pedig elfordítja a kart, hogy felhúzza a titkos villámhárítót, mert a legnagyobb sütő villámok erejével is működik.

És hopp, kész is a varázslat. Rose gyakran morgott, amiért a szülei arra kérték, segítsen be a pékség körül, de igazából azért morgott, mert sosem a varázslásos részekhez kellett a segítsége.

No igen, a varázslás, a kék befőttesüvegek... Miattuk megélné fáradozni.

– Most ez komoly? – pattant fel Ty. – Hát ez tök jó!

– Tudom! – lelkesedett Rose. – És süthetünk!

Ty elfintorodott.

– Na, nem, *mi hermana*. – Ty előszeretettel szúrt spanyol szavakat a mondandójába, hogy mire Barcelonában korcsolyabajnok lesz, addigra menjen neki a nyelv.

– *Té* fogsz sütni, hugi. *Én* meg majd lazulok.

Lent Albert becsukta a zsalugátéereket az összes konyhaablakon, Purdy pedig gyertyát gyújtott. Rose úgy képzelte, ilyen lehet, amikor valakit beavatnak egy titkos társaságba. Figyelt, várta, mit mondanak majd a szülei. Ty a tenyerébe fektette az állát, és látványosan unatkozva támasztotta a hatalmas, vágódeszkás asztalt.

– Nem szívesen hagyunk magatokra titeket – mondta Purdy –, de a szomszédoknak szükségük van ránk. Chip végig itt lesz a héten, megkértük, hogy jöjjön be, de nem tud egyszerre sütni is és kiszolgálni is a vevőket, úgyhogy nektek is többet kell segítenetek, mint szoktatok.

Rose remegett az izgalomtól, amikor Albert felemelte a Bliss Családi Szakácskönyvet.

– Ez a legfontosabb dolog – mondta, és azzal kinyitotta a hűtőkamra rozsdamentes acél ajtaját, és bevitte a szakácskönyvet.

Rose és Ty követték édesapjukat a keskeny átjáróba, amin a plafonig sorakoztak a polcokon a teljesen közönséges dolgok: tej, vaj, tojás, csokoládépasztilla, diófélék és hasonlók. Fent egy halvány fénycső pislogott.

Az átjáró végében fakózöld kárpit lógott.

Rose látta már régebben is, amikor kirakosgatta a friss tojást a polcokra, és mindig is furdalta miatta a kíváncsiság. Vastag kárpit volt, akár egy perzsaszőnyeg, és aprólékos hímzés díszítette. Ábráin egy ember tésztát gyúrt, egy nő begyújtotta a kemencét, egy hálóingés kisgyerek tortát evett, egy idős bácsi lepkehálóval szentjánosbogarakat fogott, egy kislány pedig hófúvást szitált a cukormázra.

Purdy a lánya vállára tette a kezét.

– Kislányom, nálad van a kulcs, amit reggel csináltattál?

Rose a mellényzsebéből előhúzta a két kulcsot; az eredetit, amit édesanyja reggel odaadott neki, no meg a fényes újat, amit Mr. Kline készített. Átadta őket az édesapjának, aki eltette a régi kulcsot, majd félrehúzta a kárpitot. Mögötte egy alacsony faajtó volt, kopottas fából, öntöttvas rácsokkal. Akkoriban készülhetett, amikor még alacsonyabbak voltak az emberek. Albert óvatosan a nyolcágú csillagot formázó zárba dugta a habverő alakú, fényes, új kulcsot, aztán balra fordította.

Az ajtó nyikorogva kinyílt. Albert meghúzott egy régi rézláncot, mire meggyulladt egy poros villanykörte.

Rose-nak leesett az álla.

Az ajtó mögött egy apró, faborításos szobácska volt, akkora, mint egy ruhásszekrény. Telis-tele volt középkori kincsekkel. Egy festmény egy sovány, bajuszos férfit ábrázolt, aki hosszú, padlizsánlila köpönyeget viselt. A kereten ez állt: HIERONYMUS BLISS, AZ ELSŐ KONYHAMÁGUS. Az írás óangol betűkkel volt felfestve, alig olvashatóan. Egy metszeten egy kötenyes asszonyosság forró pitét szolgált fel egy királynak egy hosszú asztalnál: ARTEMISIA BLISS PÉKASSZONY II. KÁROLY KIRÁLY UDVARÁBAN. Egy elsárgult, régi fényképen egy férfi és egy nő állt kézen fogva egy pékség előtt. Egy 1847-ben nyomtatott újságból kivágott főcímen ez volt olvasható mellettük: „Megérkezett Lower East Side-ra a Bliss házaspár. A pékek ételt osztanak a bevándorlóknak.”

Ott ácsorogtak a kamrában négyesben, és a régi képeket bámulták a gyertya fényénél.

– Édesanyátokkal mi könyvtárnak nevezzük ezt a szobácskát, bár csupán egyetlen könyv lakik benne. Viszont az a könyv fontosabb a világ összes könyvtárának minden könyvé-nél, úgyhogy ez bizony könyvtár a javából.

Erre még Ty is odafigyelt.

– Megérte felvenned a Bliss nevet, ugye, apa?

Albert bólintott. Amikor feleségül vette Purdyt, ő vette fel a neje vezetéknévét, nem pedig fordítva.

– Nem ragaszkodom a Hogswaddle családnévhez, ha lehetek helyette Bliss – mondta.

Albert most egy poros sámlin ült a kis kamra közepén a Bliss Családi Szakácskönyvvel, és mindannyian körbevették. Alig fértek el.

– A könyv idebent marad. Senki nem nyithatja ki, nem veheti elő. Rose, nálad lesz a kulcs. – Albert felfűzte a kulcsot egy madzagra, csomót kötött rá, és átnyújtotta. Rose pedig azon tűnődött, honnan tudhatta édesanyja előre, hogy kell majd egy pótkulcs. Aztán vállat vont. Purdy egyszerűen *tudta*. Ez is része volt a varázslatnak.

Rose elvette édesapjától a kulcsot, és a nyakába akasztotta. Hihetetlenül izgatott volt.

– *NEM* nyithatjátok ki ezt az ajtót, csak ha tűz van – mondta Albert, és most nem ült az arcán a szokásos mosoly. – Ha tűz van, próbáljátok megmenteni a könyvet. De amúgy, ismétlem, *semmiképpen* ne nyissátok ki ezt az ajtót! *NEM* varázsolhattok!

Rose hirtelen elveszítette a lelkesedését. Úgy érezte magát, mint egy kipukkasztott lufi.

Nem varázsolhatunk? Miért?

– Ketyeg az óra! – kiabált ki Hammer polgármesternő a terepjárójából. – És terjed az influenza! Percről percre!

Albert a háttérben erőlködött. Hat óriási, bőrből készült bőrröndöt cipelt a házból a kocsibeállóhoz, és a terepjáróba pakolta őket. Az egyikben ruhák voltak, a többiben konyhai hozzávalók, például madagaszkári fahéj, no meg szárított tündérszárny, különleges, fekete cukor Horvátország egyik erdejéből, üvegbe zárt elsuttogott orvosi eszmecesterék és sok egyéb rejtélyes és kevésbé rejtélyes dolog.

Purdy magához hívta a kocsibeállónál a gyerekeket.

– Rose és Ty, ti fogtok Chipnek segédkezni a konyhában.
Ty nyafogott.

– Nekem miért muszáj? Rose jobban ért az ilyesmihez!
Purdy együtt érzően megpaskolta Ty szép, napbarnított arcát.

– Menni fog, Thyme! – Purdy szándékosan használta Ty valódi nevét, ami kakukkfüvet jelent.

Aztán Sage-re nézett.

– Sage, te is Rose mellett maradj! És segíts neki!

– Hát persze! *Rendkívül* segítőkész leszek! – felelte Sage, ördögien kacsingatva a nővére meg mindenki másra is.

Rose a szemét forgatta. Sage, amikor épp segítőkész próbált lenni, többnyire vagy nyavalygott, vagy az ábécét próbálta végigböfögni.

Albert bepakolta az utolsó bőröndöt is.

– Mrs. Carlson átjön délután, és veletek lesz egész hétvégén, hogy Leigh-re vigyázzon. Fogadjatok szót, és legyetek hozzá kedvesek!

– De hát skót akcentussal ordítózik velünk, megfájdul tőle a fejem! – mondta Sage. – És folyton elalszik napozás közben, vagy a tévé előtt. És fura szaga is van.

– Nem kell megjegyzéseket tenni, fiacskám – mondta Albert. – Mindamellet... igazad van. Rose, figyelj Leigh-re te is, ha esetleg Mrs. Carlson elaludna!

Purdy szélesen mosolygott, miközben két kövér könnycsepp gördült végig az arcán.

– Nagyon szeretünk ám titeket! – mondta.

– Várj! Képet! – kiáltotta Leigh.

Purdy nevetett.

– Rendben. Hammer polgármesternő, megkérhetjük, hogy fotózza le a családot?

A polgármesternő hangos sóhajjal jelezte nemtetszését, de azért elvette Leigh kezéből a polaroid fényképezőgépet, becélozta Blisséket, és lenyomta a gombot.

Aztán Purdy és Albert bepattant a kocsi hátsó ülésére, és becsapták az ajtót. A Hummer végiggördült az utcán, nyomában a három hamis rendőrautóval.

Rose a bátyjához fordult. Szeretett volna valamit mondani neki. Mondjuk olyasmit, hogy: „Ty, örülök, hogy együtt töltjük az időnket ezen a héten.”

De Ty már ballagott is el az utca irányába.

– A vakációm hivatalosan elkezdődik... – mondta, és megnyomott az óráján egy gombot. – *Most!*

Ennyit arról, hogy Ty segíteni fog a pékségben... Rose sóhajtott egyet. A bátyjai sosem hallgatnak rá. Most sem.

Sage máris a trambulinon pattogott.

Leigh meghúzogatta Rose ingét.

– Rizi-Rozi! Vészhelyzet!

– Mi az, Leigh?

– Meztelencsiga! És én ráléptem! – Azzal Leigh felemelte a lábát. Alatta volt a kilapított meztelencsiga.

Rose kitépőzárta Leigh cipőjét, ami eredetileg fehér volt ugyan, de mostanra pocsolyaszürke színben pompázott. Levette a húga lábáról, és a fűbe törölgette, míg a csigamaradványok le nem jöttek róla.

Leigh nagy fekete szemeivel a csigát nézte. Mindenki azt mondogatta, hogy Leigh pont úgy néz ki, mint Rose – fekete

haj, fekete frufru, fekete szem, pisze orr –, csak épp cukibb. Volt valami imádnivaló Leigh kerek kis pofijában, ami Rose-éből hiányzott, és nem csak azért, mert ő már idősebb volt.

– Eltemetjük a csigát? – kérdezte Leigh.

– A meztelencsigát? Eltemetni? – kérdezett vissza Rose.

Leigh komolyan bólintott, és Rose kezébe nyomta a polaroid képet, amin Purdy és Albert szélesen mosolygott, átölelték a jóképű Ty-t, a harsányan jókedvű Sage-t, a cuki kis Leigh-t... Rose pedig elhúzódott a kép szélére. Nem is lehetett tudni, hogy ő van a képen, elvégre nem látszott belőle más, csak a válla.

Rose visszaadta a képet a húgának.

Újabb hét, újabb hálátlan feladatok, semmi sem változott...

Harmadik fejezet

A rejtélyes idegen

Rose úgy gondolta, ezerszer rémisztőbb Chipnek segídeni, mint meztelencsigákra bukkanni a kertben.

Chip besegített Purdynek a konyhában, amióta csak Rose az eszt tudta, és most is ott volt. Kifelé bámult az ablakon, el a meztelencsigák, a hinta, a sövény, sőt, egész Calamity Falls fölött. Kopasz volt, napbarnított, és úgy nézett ki, mintha épp egy body building újság címlapjáról lépett volna le.

Rose összesen egyszer beszélgetett Chippel, mégpedig a Chip nyakában lógó, ezüst dögcédula-medálról.

- Te a hadseregben szolgáltál, Chip? – kérdezte.
- A haditengerészetnél – dörmögte Chip.
- Akkor hogyan lett belőled péksegéd?

Chip leguggolt, hogy egy szinten legyen az arcuk. Hangoosan szuszogott, és Rose szemébe bámult.

- Szeretek sütni – suttozta.

Rose elképzelte, milyen lesz ez a hét. Sütnie kell majd a kigyúrt, barátságtalan Chip mellett, mégpedig a Betty Crocker-féle unalmas szakácskönyv alapján, amit Albert Chip kezébe nyomott, mielőtt elindultak.

– Tessék, Chip! – mondta. – Használd ezeket a recepteket! Chip prüszkölt.

– No és a különleges szakácskönyv?

– Ezt egyszerűbb elolvasni – mondta Purdy, és átnyújtotta neki a hétköznapi, puhafedeles szakácskönyvet, aminek borítóján egy cseresznyés pite díszelgett.

Rose-t borzasztóan bántotta, hogy a szülei nem engedik meg, hogy a varázslatos szakácskönyvet használják a távollétükben.

Ez nem igazság! Hiszen Rose egész élete a pékség körül forgott!

Rose minden reggel korán kelt, hogy a szüleinek segítsen az előkészületekben. A többi vele egykorú gyerek olyankor még aludt. És iskola után egyenest hazajött, hogy segítsen a délutáni takarításban. És sosem morgott, hiszen azt remélte, egy szép napon majd ő is konyhamágus lehet. Most pedig a szülei megtagadták tőle élete egyetlen nagy álmát: hogy valami varázslatosat süthessen.

És persze örökké Rose volt az, aki a kishúgára vigyázott, mert ezt sem vállalta senki más. Most is őt figyelte. Leigh épp lyukat ásott a kezével, hogy abba temesse az elhunyt meztelencsigát.

– Nincs kedvem temetésekhöz – mondta Rose. – De hintázatlak, ha akarod. Gyere!

Leigh otthagytta a meztelencsigát, és a fából ácsolt hintához szökdécselt, amit Albert épített tavaly. A fa nyirkos volt és mohos, a rozsdás láncok pedig nyikorogtak, ahogy Rose a kishúgát hintáztatta előre-hátra.

– Magasabbra! – Leigh teljes erejéből kalimpált pipaszár lábaival. – Még, még feljebb, Rose!

Leigh a koszos piros-fehér csíkos ruhájában volt, és piros-fehér csíkos hajpánt volt a fején. Mindennap ezeket vette fel. Amikor már túl sok volt rajtuk a sár-, szörp- és tintafolt, Rose kicsempészte a holmikat a szobából, amíg Leigh aludt, és betette őket a mosógépbe.

Hát nem érdemelném meg, hogy varázsolhassak egy kicsit? – tűnődött Rose. – Mikor lesz már valami eredménye is a sok piacra szaladgálásnak és bébiszitterkedésnek?

Egy perccel később Rose a távolból motorkerékpár hangját hallotta. A hang egyre közeledett. Rose szíve majd' kiugrott izgalmában. Csak egyetlen emberről tudott a városban, aki motorbiciklivel (azaz mopeddel) közlekedett: Devin Stetson!

Rose nagyon szeretett volna kitalálni valami okosat, amit Devinnek mondhatna, ha a fiú esetleg pont erre jön, és beszél az udvarra.

– Szia! Hogy vagy? Engem Rose-nak hívnak. Találkoztunk már? És mit keresel az udvarunkon?

Devin azt felelné, hogy látta a rendőrautókat, és aggódott Rose miatt. Aztán azt mondaná, hogy el kell mennie a piacra, mert édesapja áfonyás fánkokat akar sütni, de fogalma sincs, hol van a piac.

Én tudom. Majd megmutatom! – felelné Rose.

Azzal felülne Devin mögé a mopedre, és a térde hozzáérne a fiú sötétkék farmernadrágjához. A fejét végig odahajtaná Devin vállára, és érezné, ahogyan a szélfúttá szőke tincsek a szélben az arcához csapódnak. Még akkor is megérné, ha nekimennének egy sziklának, és Rose beleesne az árokba, és kitörné mindkét lábát.

De Rose nem volt olyan, mint a többi lány. Ő tudta, mi az a felelősség.

A motorzúgás kicsit alábbhagyott, ahogy a jármű odaért a kocsibeállóhoz. De ez bizony nem Devin Stetson rozsdás, piros mopedje volt. Ez egy csillogó, fekete nagymotor volt a javából, elején bikafejjel, ezüst üléssel és szarv formájú, ezüstszínnű kormányval. Egy tetőtől talpig fekete bőrruhába öltözött alak ugrott le a nyeregből, és a motornak támaszkodott.

Rose szíve a torkában dobogott. Aznap bizony máris túl sok különös alak fordult meg náluk.

Megfordult, hogy lássa, kinéz-e még a konyhaablakon Chip. Igen, Chip elbírna ezzel az ismeretlennel, ha arra kerülne a sor... de Chipnek se híre, se hamva nem volt sehol.

Rose odalépett Leigh elé, hogy szükség esetén megvédje.

Az ismeretlen levette fekete bukósisakját. Kezén a kesztyűk tele voltak ezüstsín szegecsekkel.

A motoros egy fiatal nő volt. A legmagasabb, legcsinosabb nő, akit Rose valaha látott. Erős, fekete szemöldöke volt, határozott orra és divatosan rövidre vágott fekete haja. Telt ajkait vörösre rúzsozta, és hófehér fogain megcsillant a napsugár.

Úgy nézett ki, mint aki magazinok címlapjára kerülhet... és Rose titokban pontosan abban reménykedett, hogy ő is ilyen lesz egyszer.

– Ó, nocsak! – kiáltott fel a nő. – Friss levegő! Egy kisváros! *Imádom* a kisvárosokat!

Azzal mély hangon felnevetett, aztán kikapcsolta fekete motoros dzsekijén a csatokat, s végül a motorra hajította a dzsekit. Alatta kék, csipkés blúzt viselt, hasonlót ahhoz, amit épp aznap vett fel Rose.

– Ugye te Rosemary vagy? – kérdezte, és a hinta felé libgett. A blúzra mutatva megjegyezte: – Mintha ikrek lennénk, nézd!

Amikor a fekete bőrruhás alak közelebb ért, Leigh beme- nekült a konyhába. Rose ott maradt, kezében a hinta rozsdás láncával.

– Ne nézz már olyan ijedten, kicsike! Én vagyok az, Lily nénikéd!

Bárki is volt ez az ismeretlen nő, fülig érő szájjal, porcelán- ként csillogó hófehér fogakkal mosolygott. Igazán lehetséges, hogy Rose egyik rokona ilyen... lélegzetelállító volna? Inkább tűnt supermodellnek, mint nagynéninek.

Rose megpróbált visszaemlékezni a Bliss családfára, amit még harmadikban készített házi feladatként. Jókora, fehér kartonpapír volt. Felírta rá a saját és a testvérei nevét: Parsley, Sage, Rosemary, Thyme; fölé a szülők nevét: Albert Hogswaddle és Purdy Bliss. Aztán jöttek a nagybácsik és nagynénik: édesapja testvérei voltak Alice és Janine néni, no meg a fura Lewis bácsi. Édesanyjának nem voltak testvérei. Semmiféle Lily. A név

ugyan valamiért ismerősen csengett, de Rose nem emlékezett, honnan.

– Anyukád itthon van? – kérdezte Lily. – Remélem, jókor érkeztem! Úgy hiányzott már a jó öreg Purdy Bliss!

Rose óvatosan felelt:

– Anyukám soha nem említette, hogy volna egy húga.

Lily ismét felnevetett, és kecsesen hátrahajtott a fejét.

– Nincs is – mondta.

Rose meglehetősen zavarodott arcot vágott. Lily folytatta:

– Nem vagyok *vér szerinti* nagynénéd. Anyukád ük-üknagyapjának, Filbert Blissnek volt egy Albatross nevezetű testvére, aki az én ük-üknagyapám volt. Így, azt hiszem, mi ketten... ötöd-unokatestvérek vagyunk. De nagyon szépen hangzik, hogy Lily *nénikéd*. Szerinted is?

Rose elképzelte a családfáját, és megpróbált visszagondolni arra, találkozott-e a Filbert vagy az Albatross névvel. De a családfa ágai túl tekervényesek és sűrűek voltak.

– Hallottam, Purdynek kisbabája született. És péküzletet nyitott.

– Négy kisbabája – közölte Rose. Kezével eltakarta a szemét, hogy ne süssön bele a nap.

– Nos, akkor talán egy kissé le vagyok maradva.

Lily visszasétált a motorjához, és szép lassan, egyenként lehúzta az ujjairól a kesztyűjét.

– Tudod, *én magam* is pék vagyok. És kiadták... azaz kiadtam egy szakácskönyvemet is. Egyre megy. Volt néhány hónapig egy rádióműsorom is, az volt a címe, hogy *Lily Főzőkanala*. Biztos vagyok benne, hogy hallottál már róla.

Rose még sosem hallott *Lily Főzőkanala* című rádióműsorról, de hirtelen rájött, honnan ismerős neki a Lily név. Még évekkel korábban történt. Egy este, vacsora után, Rose épp édesapjának segített leszedni az asztalt, amikor édesanyja felvette a telefont. Purdy szinte alig szólt bele a kagylóba, csak döbbszent hallgatásba burkolózva támasztotta a konyhapultot, és a telefonzsinórt tekergette.

Amikor letette a kagylót, Rose és Albert várakozva nézett rá.

– Ez *Lily* volt – mondta Purdy. Albert szeme kikerekedett. – Megtalált minket. És meg is akar *látogatni*.

Albert grimaszolt.

– Ugye nemet mondtál?

– Hát persze! – felelt Purdy.

– Kicsoda az a Lily? – kérdezte Rose.

– Senki! – válaszolt Purdy, és felment a hálósobába.

Rose most visszaemlékezett erre a beszélgetésre. Odament Lilyhez, és megkopogtatta a vállát.

– Tudom már, ki vagy. Anyukám beszélt veled telefonon. Nem akarta, hogy meglátogass minket. – Miközben Rose ki mondta ezt, a szíve a torkában dobogott. – Vajon miért nem akarta, hogy meglátogass minket?

Lily felvonta a szemöldökét.

– Réges-régen ük-üknagyapáink, Albatross és Filbert, nagyon csúnyán összekülönböztek. Ezért nem áll szóba velem Purdy. És én ezt annyira sajnálom...! Épp azért jöttem, hogy felnyissam a régi sebeket...

– Úgy érted, *begyógyítsd*...?

– Pontosan! – mosolygott Lily. – Tudom, kedveském, hogy nem hiszel nekem, de az unokatestvéred vagyok. Vagy a nénikéd. Egyre megy. Bizonyítékom is van erre: a családi anyajegy! – Lily hátat fordított, lejjebb húzta kék ingének vállát. Olyan elegáns volt a lapockája, mint egy angyalszárny. Rose hunyorítva szemügyre vehette a különös anyajegyet, egy pöttyöt, hosszú, görbülő végű vonallal. Ugyanilyen anyajegy volt Rose lábán, Leigh nyakán, Purdy karján, Ty és Sage hasán. Igen... mindannyiuknak pont ilyen volt.

– Látod-látod?

Sage ekkor szaladt elő a konyhából, hogy tüzetesebben megvizsgálja a kocsibeállón parkoló éjfekete bikát. Meglátta az anyajegyet Lily hátán, és felkiáltott:

– Rajtad is van merőkanál! – Lily megfordult, és megpróbálta felkapni a dundi Sage-t, aztán meggondolta magát, és lerakta.

– Biztosan te vagy Sage.

Sage vigyorgott és tekergett.

– És *te* ki vagy?

Lily Sage orra hegyére tette az ujját, és megnyomkodta.

– Én Lily nénikéd vagyok – mondta, és pukedlizett, akár egy udvarhölgy. – És azért jöttem, hogy újra együtt legyen a család.